

DOT HAČISON

Bašta leptirica

Prevod s engleskog
Milica Kecojević

Beograd
2018.
DERETA

*Mami i Deb,
Zato što ste mi odgovarale na pitanja pre nego
što biste shvatile koliko su uznemirujuća.
I zbog svega ostalog.*

I

Tehničari mu kažu da, otkad su je doveli, devojka s druge strane stakla nije izgovorila ni reč. Tad ga to nije začudilo, s obzirom na traume koje je preživela, ali sad, dok je posmatra kroz dvostrano ogledalo, počinje da se pita da li ju je dobro procenio. Sedi oklembesena na tvrdoj metalnoj stolici, brade položene na jednu previjenu ruku, dok drugom iscrta besmislene simbole na površini čeličnog stola. Oči su joj poluzatvorene, koža ispod njih modra od dubokih senki, kosa beživotna i neoprana, skupljena na potiljku u neuredan čvor. Iscrpljena je, vidi se.

Mada se ne bi reklo da je u šoku.

Pijuckajući kafu, specijalni agent FBI-ja, Viktor Hanoverijan, posmatra devojku i čeka da stigne ostatak njegovog tima. Ili bar njegov partner. Treći ključni član ekipe je u bolnici, gde pokušava da sazna u kakvom su stanju ostale devojke i, ako je moguće, da pokupi njihova imena i otiske. Ostali agenti i tehničari su na imanju, a od onih nekoliko rečenica koje je čuo od njih, spopala ga je želja da telefonira kući i porazgovara sa svojim ćerkama da se uveri da su dobro. Ali on ume s ljudima, naročito s traumatizovanom decom, tako da je logično što je baš on ostao da razgovara sa žrtvom.

Oko njenog nosa i usta primećuje tanke ružičaste tragove maske za kiseonik, na licu razmrljane tragove prašine i blata, pozajmljenu odeću. Obe šake i leva nadlaktica su joj bandažirane, a zavoji se naziru i ispod tanke potkošulje, koju su joj obukli u bolnici. Drhti u zelenkastim bolničkim pantalonama, bosih nogu, koje drži odvojene od hladnog poda, ali se ne žali.

Ne zna joj čak ni ime.

Ne zna imena većine devojaka koje su spasli, niti onih za koje su stigli prekasno. Ova ovde nije razgovarala ni sa kim sem sa ostalim devojkaama, ali čak ni tad nisu odavale imena, niti bilo kakve informacije. Tek... ne bi se to baš moglo nazvati ni tešenjem. „Možda ćeš umreti, a možda nećeš, zato se opusti da bi doktori mogli da rade svoj posao” nije zvučalo naročito umirujuće, ali izgleda da je na devojke delovalo bolje od sedativa.

Uspravlja se na stolici, ruke joj se polako istežu iznad glave, sve dok joj se leđa ne izviju u luk. Mikrofonu prenose bolno krckanje prljšenova. Zatresavši glavom, ponovo se skljo-ka preko stola; obraz priljubljen uz čelik, dlanovi položeni na sto. Gleda na suprotnu stranu od stakla, od njega i svih ostalih za koje zna da moraju biti tu, ali pod tim uglom Viktor otkriva još nešto zanimljivo: linije.

U bolnici su mu dali sliku; sada može da vidi tek rubove površina živih boja koje se pomaljaju na njenim ramenima i lopaticama. Ostatak crteža se jedva nazire, ali potkošulja nije dovoljno debela da ga potpuno zakloni. Vadi sliku iz džepa i podiže je spram stakla, gledajući čas u sjajan papir, čas u devojčina leđa. Ko zna je li to važno, ali crtež imaju sve

devojke osim jedne. Drugačije boje, drugačija slika, ali u suštini svi isti.

„Šta mislite, gospodine, jel' im to on uradio?“, pita jedan od tehničara, posmatrajući devojku na monitoru. Kamera, okrenuta ka drugoj strani sobe za ispitivanje, prikazuje njeno uvećano lice, zatvorene oči, disanje sporo i duboko.

„Valjda ćemo saznati.“ Ne voli pretpostavke, pogotovo kad se još ništa pouzdano ne zna. Ovo je jedan od malobrojnih slučajeva u njegovoj karijeri kada je ono što su otkrili bilo mnogo gore od onoga što su zamišljali. Navikao je da sluti najgore. Kad nestane neko dete, daješ sve od sebe da mu uđeš u trag, ali ne veruješ da ćeš jadnička na kraju pronaći živog. Nadaš se najboljem, ali to ne očekuješ. Nalazio je tako male leševe da je pravo čudo da postoje kovčezi za njih, video je decu silovanu u dobu kad još ne znaju ni šta to znači, ali ovaj slučaj je tako neočekivan da prosto ne zna odakle da krene.

Ne zna čak ni koliko joj je godina. Lekari pretpostavljaju između šesnaest i dvadeset dve, ali to mu nije od neke pomoći. Ako joj je samo šesnaest, verovatno bi trebalo da ima zastupnika iz socijalne službe, ali oni su se već sjatili u bolnicu i sve zakomplikovali. Imaju oni svoja posla – ozbiljna i važna – ali ih to ne uklanja s njegovog puta. Pomišlja na svoje ćerke; šta bi one radile da se nađu zatvorene u prostoriji kao ova devojka? Mada nijedna od njih nije ovako samosvojna. Znači li to da je starija od njih? Ili samo da je imala više prilika da vežba ovu prividnu nedodirljivost?

„Ima li nekih vesti od Edisona ili Ramirezove?“, pita tehničare, ne odvajajući pogled od devojke.

„Edison je krenuo ovamo; Ramirezova je još u bolnici s roditeljima najmlađe devojčice“, obaveštava ga jedna žena,

Ivon, ne gledajući u devojku u sobi, čak ni u njenu sliku na monitorima. I sama ima malenu devojčicu. Viktor razmišlja o tome da je povuče sa slučaja – danas joj je prvi dan na poslu nakon porodijskog odsustva – ali zaključuje da će se ona sama požaliti ako ne bude mogla da izdrži.

„Jel’ to ona koja je pokrenula potragu?”

„Nije je bilo tek nekoliko dana. Nestala je iz tržnog centra dok je bila u kupovini s drugaricama. Ispričale su da je izašla iz kabine samo da uzme drugu veličinu i više se nije vratila.”

Jedna manje koju treba pronaći.

U bolnici su fotografisali sve devojke, čak i one koje su umrle usput ili po dolasku i sad su ih tražili u računarskoj bazi nestalih. Ipak, biće potrebno neko vreme da se dođe do rezultata. Kada su lekari i agenti pitali lakše povređene devojke kako se zovu, one su se okretale ka ovoj ovde – očigledno im je bila vođa – i većinom ostajale neme. Nekoliko njih je delovalo kao da se premisslja pre nego što bi im se ramena zatresla od snažnih jecaja, na šta bi se bolničarke odmah uzvrtele oko njih.

Ali ne i devojka iz sobe za saslušavanje. Kad su je pitali za ime, samo se okrenula na drugu stranu. Koliko su uspeli da zaključe, jedino ona nije imala nikakve želje da bude pronađena.

Zato su se neki zapitali da li je ona uopšte žrtva.

Viktor, uzdahnuvši, ispija poslednje gutljaje kafe, gužva plastičnu čašu i ubacuje je u korpu kraj vrata. Radije bi čekao Ramirezovu; ženska osoba u prostoriji uvek dobro dođe u ovakvim okolnostima. Ali kad će ona stići? Nema nikakvih naznaka koliko će se zadržati s roditeljima, niti da li će se drugi roditelji sjatiti u bolnicu kada fotografije budu objavljene.

Ako budu objavljene, pomišlja, namrštivši se. Mrzi taj deo istrage, to kačenje slika žrtava po televizijskim ekranima i novinskim stranicama, tako da njihove porodice nikada ne mogu da zaborave šta im se desilo. Da barem sačekaju dok dobiju podatke o nestalim osobama!

Vrata se otvaraju i s treskom ponovo zatvaraju. Soba je zvučno izolovana, ali staklo nakratko podrhtava, pa se devojka hitro uspravlja i čkilji u ogledalo. I u one za koje zna – ili barem pretpostavlja – da se nalaze s druge strane.

Viktor se ne okreće. Niko ne treska vratima kao Brendon Edison. „Ima li novosti?”

„Uspeli su da identifikuju nekoliko nedavno nestalih; roditelji su krenuli ovamo. Koliko smo dosad saznali, sve su s Istočne obale.”

Viktor odvađa fotografiju od stakla i vraća je u džep jakne. „Još nešto o našoj devojci?”

„Kad su je odveli iz bolnice, ostale su je pominjale kao Maju. Bez prezimena.”

„Pravo ime?”

Edison frkće. „Sumnjam.” Muči se da zakopča rajsferšlus jakne preko majice sa znakom Redskinsa. Kad je interventna jedinica pronašla preživjele, slučaj su prosledili Viktorovoj ekipi, koja nije bila na dužnosti. S obzirom na Edisonov modni ukus, Viktoru je laknulo što na majici nema neke golotinje. „Poslali smo ekipu da pročešlja glavnu zgradu ne bi li pronašli neke lične stvari one bitange.”

„Mislim da se obojica slažemo da je čuvao neke veoma lične stvari koje pripadaju devojčkama.”

Verovatno se setivši šta je video na imanju, Edison ne protivureči. „Zašto baš ona?”, pita. „Ramirezova kaže da ih

ima još s lakšim povredama. Možda su uplašenije, možda su spremnije da govore. Ova mi deluje kao tvrd orah.”

„Druge devojke se obraćaju njoj. Hoću da znam zašto. Sigurno očajnički žele da idu kući, a sve gledaju u nju i odbijaju da odgovore na pitanja. Zašto?”

„Misliš da je nekako umešana?”

„To moramo da otkrijemo.” Pokupivši bocu vode s pulta, Viktor duboko uzdahnu. „Hajde da porazgovaramo s Majom.”

Ušavši u sobu, zatiču je kako sedi zavaljena u stolici, s bandažiranim prstima ukrštenim na stomaku. Položaj joj nije odbramben kao što je očekivao, a po partnerovom mrkom pogledu zaključuje da je i on podjednako začuđen. Pogled joj luta više njihovih glava, upija detalje, prati sopstvene misli. Ništa od svega toga ne vidi se na njenom licu.

„Hvala ti što si pošla s nama”, obraća joj se, zanemarujući činjenicu da joj baš i nisu dali izbora. „Ovo je specijalni agent Brendon Edison, a ja sam specijalni agent koji vodi ovaj slučaj, Viktor Hanoverijan.”

Ugao usana joj se trza naviše u kratkom pokretu na tragu osmeha. „Specijalni agent koji vodi ovaj slučaj, Viktor Hanoverijan”, ponavlja, glasom promuklim od dima. „Jezik da polomiš.”

„Da li bi ti više odgovaralo Viktor?”

„Svejedno mi je, hvala.”

Odvrcé čep i dodaje joj bocu vode, koristeći pauzu da prilagodi strategiju. Bez sumnje nije u stanju šoka, a bogami nije ni stidljiva. „Predstavljanje obično podrazumeva i onaj drugi deo.”

„Korisne pikanterije? Ti voliš da pleteš korpe i plivaš na duge staze, a Edison da šeta ulicama u miniću i štiklama.”

Edison reži i lupa pesnicom o sto. „Kako se zoveš?”

„Ne budi nepristojan.”

Viktor grize usnu da se ne bi nasmejao. To svakako ne bi popravilo situaciju – naročito ne bi pozitivno uticalo na raspoloženje njegovog partnera – ali je svejedno u velikom iskušenju. „Možeš li, molim te, da nam kažeš kako se zoveš?”

„Hvala, ali radije ne bih. Ne da mi se da s vama podelim tu informaciju.”

„Neke od devojaka su te zvale Maja.”

„Što me onda to pitaš?”

Čuje kako Edison oštro udiše, ali se ne osvrće. „Hteli bismo da znamo ko si, kako si dospela ovamo. Voleli bismo da ti pomognemo da se vratiš kući.”

„A šta ako bih vam rekla da mi nije potrebna vaša pomoć da se vratim kući?”

„Zapitao bih se zašto nisi otišla kući pre ovoga.”

Na licu joj se pojavljuje zamalo pa osmeh, pokret obrve koji bi mogao da znači odobravanje. Veoma je lepa, zlatostog tena i svetlosmeđih, gotovo ćilibarskih očiju, ali nije baš slatka. Osmeh mora da se zasluži. „Rekla bih da oboje znamo odgovor na to pitanje. Samo, više nisam tamo, slažeš se? Odavde mogu da odem kući.”

„A gde je ta kuća?”

„Nisam sigurna da još postoji.”

„Nismo ovde da se igramo”, breca se Edison.

Devojka ga hladno odmerava. „Ne, ne, nikako. Ima mrtvih, životi su uništeni, a sigurna sam da ni tebi nije prijalo to što su te deranžirali usred nedelnog fudbala.”

Edison crveni i na brzinu zakopčava jaknu preko majice.

„Ne deluješ previše nervozno”, primećuje Viktor.

Devojka sleže ramenima i otpija gutljaj vode, pažljivo stiskajući bocu umotanim rukama. „A trebalo bi da budem?”

„Većina ljudi se unervozi kad razgovara sa FBI-jem.”

„Ne razlikuje se to mnogo od razgovora sa...” Ugrizavši ispucalu donju usnu, trza se kad kroz pukotinu počnu da se probijaju kapljice krvi. Uzima još gutljaj vode.

„Sa?”, blago je podstiče.

„S njim. S Baštovanom.”

„Čovek koji vas je zatočio – razgovarala si s njegovim baštovanom?”

Odmahuje glavom. „On je bio Baštovan.”

Shvatite, nisam ga tako nazvala iz strahopoštovanja ili nekog perverznoeg osećaja bliskosti, niti zato što sam se plašila. Uopšte mu nisam ja dala to ime. Kao i sve ostalo na tom mestu, poteklo je iz zamršenog klupka našeg neznanja. Ono što nismo znale, mi smo izmišljale, ono što ne bismo izmislile, prestajalo je da bude važno. Valjda je to neka vrsta pragmatizma. Topli, nežni ljudi koji žude za odobravanjem, postaju žrtve stokholmskog sindroma, dok mi ostali postajemo pragmatični. A pošto sam videla i jedno i drugo, ja glasam za pragmatizam.

Ime sam čula još prvog dana u Bašti.

Stigla sam sa užasnom glavoboljom, milion puta gorom od najstrašnijeg mamurluka koji sam doživela. Isprva nisam mogla ni oči da otvorim. Bol bi mi sevnuo kroz lobanju i kad bih udahнула, a kamoli kad bih se pomerila. Mora biti da sam se nekako oglasila, jer se odjednom na mom čelu i

očima stvorila hladna, vlažna krpa, dok me je neki glas uveravao da je to samo voda.

Ne znam šta me je više obeshrabilo: to što se očigledno često bavila ovakvim stvarima ili to što se ispostavilo da je reč o *njoj*. Bila sam sigurna da nijedan član para koji me je oteo nije bila žena.

Jedna ruka je skliznula iza mojih ramena, blago me poduprevši, dok je druga prislonila čašu na moje usne. „Obična voda, veruj mi”, ponovila je.

Pila sam. Zapravo mi nije bilo važno je li to „samo obična voda”.

„Možeš li da progutaš tablete?”

„Mogu”, prošaputala sam, ali čak i tako prigušen zvuk kao da je zakucavao eksere u moju lobanju.

„Onda otvori usta.” Kad sam je poslušala, stavila je dve tablete na moj jezik i ponovo mi približila čašu. Poslušno sam progutala, pokušavajući da ne povratim, dok me je nežno polagala na tvrd madrac presvučen hladnim čaršavom. Dugo se nije ponovo oglasila, sve dok svetle tačkice nisu prestale da poigravaju s unutrašnje strane mojih kapa-ka, a ja počela da se svojevolejno pokrećem. Tad mi je navukla krpu preko lica, zaklanjajući mi oči od svetlosti dok nisam prestala da trepćem.

„Vidim da ti nije prvi put da ovo radiš”, prošištalala sam promuklo.

Dodala mi je čašu vode.

Čak i u tako pognutom položaju, na stolici kraj kreveta, videlo se koliko je visoka. Visoka i snažna, dugih nogu i vretenastih mišića nalik na Amazonku. Ili pre na lavicu, jer se na stolicu spuštala meko poput mačke. Tamnoplava, zlatasta

kosa bila joj je spletena u elegantnu, komplikovanu punđu na vrh glave, tako da je otkrivala lice snažne građe, s dubokim, smeđim očima poprskanim zlatnim pegama. Nosila je crnu svilenkastu haljinu vezanu oko vrata.

Moj iskreni sud primila je s nekom vrstom olakšanja. Valjda je to bilo bolje od histeričnog vrištanja na koje je sigurno nailazila.

„Zovu me Lajonet”, kazala je kad sam pogledala u čašu i ponovo se usredsredila na vodu. „Nemoj mi za džabe govoriti svoje ime, jer neću moći tako da te zovem. Ako možeš, najbolje bi bilo da ga zaboraviš.”

„Gde smo to mi?”

„U Bašti.”

„Bašti?”

Slegnula je ramenima. Čak i taj pokret je bio fluidan, graciozan. „Ime kō svako drugo. Hoćeš da vidiš?”

„Kladim se da ne znaš neku prečicu do izlaza?”

Samo me je pogledala.

Snažno pritisnuvši madrac pesnicama, prebacila sam noge preko ivice kreveta i u trenutku shvatila da mogu da vidim svaki delić svog tela, kao od majke rođenog. „Odeća?”

„Izvoli.” Dodala mi je svilenkastu, crnu krpicu za koju se ispostavilo da je elegantno skrojena crna haljina do kolena, skoro sasvim zatvorena спреда, ali zato poprilično otvorena pozadi. Baš otvorena. Da sam imala rupice iznad guze, sigurno bi se videle. Pomogla mi je da vežem pojas oko kukova, a onda me je nežno gurnula ka vratima.

Soba je bila opremljena oskudno, gotovo asketski – imala je samo krevet, a u jednom uglu lavabo i toalet. U drugom ćošku videlo se nešto nalik na otvoreni tuš. Zidovi su bili od

debelog stakla, umesto vrata samo dovratka, a sa obe strane stakla bile su staze.

Lajonet je primetila kako ih posmatram i namrštila se. „Neprozirni zidovi se spuštaju da ne bismo mogle da izađemo iz soba i da nas sakriju od tuđih pogleda”, objasnila je.

„Često?”

„Ponekad.”

Iz sobe se izlazilo u uzan hodnik koji se pružao nadesno, dok je sleva već posle nekoliko koraka zavijao. Gotovo tačno naspram dovratka nalazio se još jedan ulaz, odakle je ista staza vodila u pećinu, mračnu i hladnu. Lučni otvor na suprotnom kraju pećine propuštao je vazduh u mračnu kamenu prostoriju, dok su se zraci svetlosti tu i tamo probijali kroz vodopad koji je šuštao i penio se tik kraj izlaza. Lajonet me je iza vodene zavese izvela u baštu tako nestvarno lepu da ju je bilo gotovo bolno gledati. Sjajni cvetovi svih mogućih boja šarenili su se u obilju raskošnog lišća i drveća, a među bujnim rastinjem lepršali su oblaci leptirova. Iznad nas se uzdizala veštačka litica; na njenom zaravnjenom vrhu raslo je još zelenila i drveća čije su grane jedva doticale stakleni krov, koji se nazirao u nekoj nedostižnoj visini. Kroz niže rastinje videla sam visoke crne zidove, suviše visoke da bih mogla da otkrijem šta je iza njih, i male džepove otvorenog prostora okružene lozom. Pomislila sam da bi to mogli biti prolazi ka hodnicima nalik onom iz kog smo i mi došle.

Atrijum je bio ogroman, impresivan zbog same veličine, a tek to more boja! Vodopad se slivao u uzak potok koji je krivudao do jezerceta prekrivenog lokvanjima, odakle su stazice od belog peska vodile kroz zelenilo do drugih vrata.

Kroz strop je prodirala svetlost boje lavande, ispresecana ružičastim i indigo štraftama: veče. Kad su me uhvatili, bilo je popodne, ali sve mi se činilo da se to desilo prethodnog dana. Polako sam se okretala, pokušavajući da upijem ceo prizor, ali bilo je previše. Pogledom nisam mogla da obuhvatim ni polovinu onog što me je okruživalo, a moj mozak nije bio u stanju da obradi ni delić od onog što su oči videle.

„Koji je ovo đavo?”

Lajonet se iskreno nasmejala. Zvuk je bio oštar i naglo se prekinuo, kao da se uplašila da bi je neko mogao čuti. „Zovemo ga Baštovan”, suvo je primetila. „Odgovara mu, šta kažeš?”

„Kakvo je ovo mesto?”

„Dobro došla u Baštu leptirova.”

Okrenula sam se da je pitam šta time hoće da kaže i tad sam videla.

Otpija dugačak gutljaj vode, okrećući bocu među dlانovima. Kako ne pokazuje nikakvu nameru da nastavi, Viktor lagano lupka po stolu ne bi li joj skrenuo pažnju. „Šta?”, pita je.

Ona ne odgovara.

Viktor izvlači fotografiju iz džepa jakne i spušta je na sto između njih. „Šta si videla?”, ponavlja.

„Znaš, ponavljanjem pitanja na koja već znate odgovor nećete steći moje poverenje”, podučava ga. Ali ramena joj se opuštaju. Zavaljena u stolici, ponovo je na poznatom terenu.

„Mi smo FBI; obično nas smatraju dobrim momcima.”

„Aha. Hitler je, beše, za sebe mislio da je zao?”

Edison đipi sa stolice. „Porediš FBI sa Hitlerom?”

„Ne. Samo se upuštam u diskusiju o uglu posmatranja i relativnosti morala.”

Kad su primili poziv, Ramirezova je otišla pravo u bolnicu, a Viktor je došao ovamo kako bi pokušao da usmeri nadolazeću poplavu informacija. Edison je otišao na imanje. On na užase uvek reaguje temperamentno. Setivši se toga, Viktor ponovo spušta pogled na devojkicu. „Jel' bolelo?”

„Kao đavo”, odgovara ona, prateći prstom linije na fotografiji.

„U bolnici kažu da je stara nekoliko godina?”

„Jel' to pitanje?”

„Činjenica koja traži potvrdu”, pojašnjava i ovog puta uspeva da joj izmami osmeh.

Edison se mršti na njega.

„Bolnice mogu biti svakakve, ali retko se dešava da su potpuno nekompetentne.”

„A šta bi to trebalo da znači?”, breca se Edison.

„Tako je, stara je nekoliko godina.”

Počinja da razaznaje šablon ponašanja na osnovu godina koje je proveo ispitujući svoje ćerke o ocenama, kontrolnim vežbama i momcima. Pušta da tišina visi nad njima još minut, zatim dva; za to vreme posmatra kako devojkica pažljivo prevrće fotografiju. Psihijatri koje bi neki veći tim mogao da angažuje verovatno bi imali šta da kažu na to. „Kome je poverio taj zadatak?”

„Jedinoj osobi na svetu kojoj može bezuslovno da veruje.”

„Čovek s mnogo talenata.”

„Vik...”

Ne skidajući pogled s devojke, Viktor šutira nogu partnerove stolice. Kao nagradu dobija nagoveštaj osmeha. Ne baš onaj pravi, čak ne ni odblesak, ali nešto nalik tome.

Devojka zaviruje ispod gaze na svojim šakama. Prsti su joj uvijeni svaki pojedinačno, tako da može da ih pomera. „Igle proizvode užasan zvuk, jelda? Kad nije po tvom izboru? Mada to jeste nekakav izbor, jer alternative uvek ima.”

„Smrt”, pretpostavlja Vik.

„Još gore.”

„Gore od smrti?”

Ali u tom trenutku Edisonovo lice naglo pobledi i devojka to primećuje. Umesto da mu se naruga, samo lagano klimne glavom. „On zna. Ali ti nisi bio tamo, jel’ tako? Nije isto kad samo pročitaš izveštaj.”

„Šta je to gore od smrti, Majo?”

Zavukavši nokat ispod jedne od svežih krasti na kažipstu, uspeva da je slušti, tako da na zavoju izbijaju crvene tačkice. „Ne bi verovao kako je lako nabaviti opremu za tetoviranje.”

Tokom prve nedelje, svako veče su mi stavljali nešto u hranu kako bih bila poslušna. Danju je sa mnom bila Lajonet, dok su se ostale devojke – kojih očigledno nije bilo tako malo – držale podalje od mene. To je bilo uobičajeno, objasnila mi je kad sam jednom prilikom za vreme ručka pitala zašto smo uvek same.

„Jecaji nas sve uznemiravaju”, rekla je, usta punih salate. Kakav god da je bio taj tajanstveni Baštovan, ne može se

poreći da je obezbeđivao izvrsnu hranu. „Većina se radije ne meša dok nismo sigurni da će se nova devojka prilagoditi.”

„Osim tebe.”

„I to neko mora da radi. Ja mogu da podnesem plakanje ako moram.”

„Onda mora biti da si beskrajno zahvalna što ti ja to nisam priredila.”

„Kad smo kod toga”, Lajonet je nabola komad piletine na viljušku, „jesi li uopšte plakala?”

„Bi li imalo ikakve svrhe i da jesam?”

„Ja ću tebe ili obožavati ili mrzeti.”

„Samo me obavesti šta si odlučila. Pokušaću da se ponašam u skladu s tim.”

Široko se nasmešila, otkrivši sve zube. „Zadrži takav stav, samo ne prema njemu.”

„Zašto mu je stalo da noću spavam?”

„Iz predostrožnosti. Ako ništa drugo, tu ispred je litica.”

Zapitala sam se koliko li se devojaka bacilo s nje pre nego što je nešto preduzeo. Pokušala sam da procenim visinu te monstruoze ruktvorine. Sedam, osam metara? Je li to dovoljno da pri padu smrtno stradaš?

Navikla sam da se budim u toj praznoj sobi pošto lekovi prestanu da deluju, s Lajonet, koja sedi na hoklici kraj kreveta. Međutim, krajem te prve nedelje, probudila sam se na tvrdo tapaciranoj klupi. Ležala sam na stomaku, a u vazduhu se osećao oštar miris antiseptika. Bila sam u nekoj drugoj prostoriji, većoj, s metalnim umesto staklenih zidova.

I u njoj je bio još neko.

U prvom trenutku nisam mogla da ga vidim – kapci su mi bili još slepljeni od drogiranoj sna – ali sam mogla da

osetim da nekog ima. Nastavila sam da dišem sporo i ravnomerno, naprežući se da nešto čujem, kad mi se nečija ruka spustila na list. „Znam da si budna.”

Muški glas, ni bas ni tenor, prefinjen, sa srednjoatlantskim prizvukom. Prijatan. Ruka je krenula, milujući, uz moju nogu, preko pozadine i izvijenih leđa. Naježila sam se, iako je u sobi bilo toplo.

„Voleo bih da ležiš mirno da ne bismo oboje zažalili.” Kad sam pokušala da okrenem glavu u pravcu njegovog glasa, ruka se pomerila na moj potiljak kako bi me zadržala. „Radije te ne bih vezao – to ometa proces rada. Ako misliš da nećeš moći da ostaneš nepokretna, daću ti nešto da to obezbedim. Ali ponavljam, voleo bih da to izbegnemo. Možeš li da budeš mirna?”

„Zbog?” gotovo sam prošaptala.

Čušnuo mi je u ruku parče glatkog papira.

Pokušala sam da otvorim oči, ali ujutru bi mi od lekova uvek bile krmeljavije nego obično. „Mogu li, molim te, da sednem ako nećeš da počneš baš *odmah*?”

Ruka me je mazila po kosi, nokti lagano češkali po temenu. „Možeš”, kao da se malo trgnuo. Ipak mi je pomogao da se uspravim. Otrla sam krmelje iz očiju i pogledala u sliku koju sam držala u rukama, sve vreme svesna njegove ruke koja mi miluje kosu. Pomislila sam na Lajonet, na druge devojkice koje sam videla iz daljine, i ne mogu reći da sam bila iznenađena.

Prestravljena, ali ne i iznenađena.

Stajao je iza mene; vazduh je bio ispunjen mirisom egzotične kolonjske vode. Diskretne, verovatno skupe. Ispred mene je stajala kompletna oprema majstora tetovaže, tuševi poređani na rasklopivom stočiću. „Neće biti završeno danas.”